

Poklad

Nikdy mě nepřijali. Narodil jsem se s velikou červenou skvrnou přes půl obličeje, jako kdyby mne lízl plamen ohně, a zůstal na mém obličeji stále hořící. Matka se mne bála a otec mě chtěl rovnou usmrtit, ale kouzelník řekl, že by na sebe přivolali pomstu bohyně ohně, a tak mne nechali žít. Jak jsem přežil nevím, nejdále si pamatuji, že jsem v zimě spal zahrabán v hromadě hnoje za naší vesnicí, taktak, že jsem nezmrzl, jedl jsem od zvířat ze žlabů, občas mi něco hodili pastevcí, abych jim neuřkl dobytek.

Jediný, kdo se mě nebál, byl vesnický kovář, snad že měl také stále červené tváře, částečně od žáru výhně a částečně od trvalého opojení pálenicí. Byl často a dlouho tak namol, že mne nechal hlídat mu ohniště, aby nevyhaslo, směl jsem dmýchat oheň, nosit dříví a uhlíky...jak jsem rostl, často jsem dotvořil to, co kovář sotva začal, než se šel posilnit k pálenici. Nikdy nepil jediné v čase, kdy vesnicí procházeli kupci z jižních hor. Potřeboval od nich získat co nejvíce měděné rudy za co nejméně kožešin, paroží a perliček z říčních škeblí. A pak jsme od rána do večera kovali a tepali a opravovali vše, co kupci potřebovali, aby alespoň část rudy dali navíc mimo výměnné zboží.

Kupci mě také nepřijali, ošklivil jsem se jim stejně jako ostatním lidem, ale neboť jsem rychleji chápal jejich cizí slova než kovář a neboť jsem se brzy naučil rozumět většině z jejich slov, potřebovali mě ke svým obchodům i u jiných řemeslníků ve vesnici a nechali mi vždy kus placky do stále hladového břicha. Co kovář zameškal v pití v době obchodování, doháněl několik dní poté a ani já jsem nelenil. Bronzovou rudu jsem již uměl nejen rozžhavit, ale i odlévat, kroutit, tepat a.... krást. Každým příchodem kupců jsem bohatl a ukované měděné hřivny se kupily v mé skrýši stejně, jako mé další plány v hlavě. Nikde mě nepřijmou, tak tedy nebudu nikde a všude, stanu se také kupcem.

Když se začaly prodlužovat dny a oteplilo se, odešel jsem v noci se svým malým pokladem navždy z rodné vesnice, šel jsem celou noc a celý den podél potoka po proudu, ale řeky, o které jsem slyšel vyprávět, jsem nedosáhl, bál jsem se, zda jsem dobře rozuměl vyprávění kupců o řece, ale s první noční hvězdou skončila i má pouť. Takové množství valící se vody jsem nikdy neviděl, to musela být řeka. Ale jak dál? Přivázal jsem se na noc k větvím v koruně rozložitého dubu. Ráno mě vzbudila nejen zima, ale i hlasy, opatrně jsem rozhrnul větve, po řece plulo šest kmenů a v nich seděli lidé, zřejmě kupci, dohadovali se, kde přistát. Když rozdělali na břehu oheň, opatrně jsem slezl ze stromu, ukryl své hřivny do kořenů dubu a vydal se ke kupcům s vysoko zdviženýma rukama na znamení míru. Nechali mě přijít na dohled, ale pak začali křičet a házet po mně kamením, sejmul jsem rychle bronzový nákrčník ze svého krku a naznačoval úmysl vyměnit jej za jídlo. Pochopili, chvíli se radili, a pak mne nechali jít blíž. Podali mi 3 velké placky a rákosový pytlík se sýrem. Takhle lacino získali celou hřivnu mědi a já doufal, že se mi podaří kupce přesvědčit, aby mne nechali cestovat společně. Vysvětlil jsem, že jsem kovář a dovedu zpracovat měď a také chci dále obchodovat. Nepřijali mě.

Ale já byl odhodlán uskutečnit svůj plán, a tak jsem celých 10 sluncí dlabal vyvrácený kmen, podobný tomu, který jsem zahlédl u kupců, až jsem se do něj skoro celý vešel a mohl se pustit po proudu řeky, tak jak jsem viděl u proplouvajících obchodníků. Plul jsem po řece od osady k osadě, někde mne nechali přistát a obchodovat, ale většinou mě zahnali od břehů své osady, jakmile jsem se přiblížil na dohled.

Plamen v mém obličeji zářil na dálku jasněji, než hřivny mědi v mých rukou, vyzývající marně k výměně zboží. A ani ve vesnicích, kde mi povolili směnu, mě nepřijali na noc. Musel jsem nocovat sám, dál po proudu, v mělkých zátočinách, kterých byla řeka plná.

Najedl jsem se více, než kdy předtím v životě, řeka byla plná ryb, v rákosí hnízdily kachny a k řece se chodila za soumraku napít unavená zvěř. A já kladl pasti a nalovil si mnohem více masa, než mohl uvést vyhloubený kmen-můj člun.

Jak se však ukázalo, nekladl jsem poslední noc pasti v zátočině řeky jen já. Teprve svítalo, když mě probudil úzkostný výkřik a poté zasténání. Vyskočil jsem a s oštěpem běžel k řece. Nějaký člověk se snažil odrazit holým klackem vrčícího vlka. Vlk již napůl roztrhal koloucha, který se chytil do nastraženého oka, a nemínil svoji kořist člověku vydat. Hodil jsem naštěstí dobře mířenou ránu oštěpem a vlk, zasažen do zadního běhu zavyl a plazil se pryč. Tu teprve si mne neznámý všiml. Jeho úlek v tváři vystřídala úleva, ale jen do chvíle, než v šeru ranního rozbřesku jasněji rozeznal můj obličej. Padl na kolena a s hlavou u země se třásl po celém těle. Snad si myslel, že jsem nějaký duch, ale po pár slovech, kdy jsem jej ubezpečil, že se není čeho obávat a šel si zvednout svůj zakrvácený oštěp, se osmělil a vstal. Snažil se vyjádřit své díky a ptal se kdo jsem. Když poznal, že mluví s kupcem, nabízel k prodeji své vypreparované kožešiny a zval mne do svého příbytku k jídlu a ke směně. Byl jsem tomu velmi rád, již několik nocí jsem spal jen pod stromy a doufal jsem v teplo a sucho lovcovy chýše.

Naznačil jsem, aby posečkal jen, co ukryji v rákosinách svoji loď. Vrátil jsem se ke svému nocovišti, do koženého vaku jsem ukryl celý svůj poklad, dosud vyměněné zboží jsem nechal na místě na dně lodi a následoval svého průvodce podél nevelkého potoka proti proudu směrem do vnitrozemí. Ale cestou se ozvala má zkušenost a opatrnost a přišlo mi velmi vhod, když mě lovec již na dohled od vesnice požádal, abych posečkal na místě, než v osadě oznámí můj příchod a vyjedná vpuštění cizince. Vyhlédl jsem si u potoka pár plochých kamenů a ukryl pod ně do vymletého břehu většinu svých hřiven. S již o mnoho lehčím vakem jsem byl vpuštěn do osady, usazen k ohni a byla mi nabídnuta kaše slazená medem. Bylo to nepochybně to nejlepší, co jsem kdy v životě jedl a bylo to určitě poprvé, co se ke mne zvědaví osadníci chovali přátelsky a nechali mě sedět u ohně mezi sebou. Po vzájemném představení a vypití nápoje ze společné misky přede mne předestřeli své kožešiny určené k výměně za měď. Měli zájem jak o surovou měď, tak o již hotové výrobky v podobě sekyrek, spon a dalších ozdob, které jsem vzal s sebou. Kožešiny byly velmi dobře vyčištěné a já litoval, že jsem většinu pokladu nechal v úžlabině potoka pod kameny. I tak jsem získal za donesenou měď skoro celý zimní úlovek osadníků a moji hostitelé mě zvali, abych zůstal déle a odpočinul si během dlouhého únavného kupeckého cestování a já rád přijal. Byl to zvláštní pocit, bylo to poprvé, co mě někdo přijal.

Když jsem s vycházejícími hvězdami usínal v lovcově chýši, přál jsem si zůstat zde déle, promýšlel jsem, jak ráno vyzvednu ukryté hřivny a ukážu místnímu kováři, jak vytepat z mědi tenký drát, který obdivovali na mém nárameníku, jak nakoupím i zbylé kožešiny a vyměním je s ostatnímu kupci za sůl, jenž ve vesnici nyní chyběla, jak budu opět s radostí přijat

Ranní slunce však zastihlo jen opuštěnou osadu, spěchající skupinu lovců nesoucí všechn svůj majetek po proudu potoka a ležící tělo- s hlubokou ránou na hlavě, které zůstalo v osadě navždy i se svým malým tajemstvím a velkou nadějí.

Autor: I.K.